

HLEDEJTE HOSPODINA

Kázání ze soboty 22.4.2023 – br. Zbyšek Jonczy

Bratři a sestry. Koho to máme na mysli, když říkáme: Bože. Když večer před spaním končíme den modlitbou a říkáme Pane Bože, děkuji a prosím. Když nám o něco tak moc jde, že na to nestačíme sami a pozvedáme zrak nebo srdce a říkáme: „Prosím, Bože.“ Když nás ohromí to, co jsme prožili a říkáme: „Děkuji, Bože.“

Koho tím myslíme? Víme to? Co o Bohu vlastně víme? MÁME VŮBEC ŠANCI BOHA NĚJAK UCHOPIT A POCHOPIT? Jak rozumíme tomu, když bible píše: „Nejsou myšlení má jako myšlení vaše“ Jsou věci, které i když si myslíme, že jsme pochopili, jdou ve skutečnosti mimo naše chápání. Naše omezené smysly na ně prostě nestačí.

*Zachovalo se nám jedno středověké vyprávění o dvou mniších, které velice zajímalo, jaké to bude v nebi. A tak se vždy večer sesedli a povídali si o tom. Představovali si a vykreslovali, jaké to tam bude. A protože byli touto myšlenkou opravdu zaujati, dohodli se, že až jeden z nich zemře, tak se tomu druhému zjeví ve snu a buď řekne latinské slovo „taliter“, že to je takové, jak si to vysnili, nebo řekne „aliter“, že je to jiné. A skutečně, když první z nich zemřel, tak se za několik dní svému druhovi zjevil a pronesl slavnou větu: Totaliter aliter – **totálně, absolutně jiné.***

Přes to všechno, co jsem řekl, doposud věřím, že je jedním z úkolů života, tohle objevovat a učit se a hledat. Kdo je a jaký je Bůh, Ten, ke kterému volám svoje modlitby, i když Ho nevidím. Ten, kterému chci důvěřovat natolik, že mu svěžuji svůj život i životy těch, které miluji. **A říkám mu Bůh. Ten, který je nadě mnou, je o tolik větší než já, tak strašlivě jiný, tak vzdálený, a přitom tak neuvěřitelně blízko.** Neznám ho, ale učím se jej poznávat. Slyšel jsem o něm, ale chtěl bych jej spatřit na vlastní oči.

MYSLÍM SI, ŽE JEDNÍM Z DOBRÝCH PRŮVODCŮ V TOMTO HLEDÁNÍ NÁM MŮŽE BÝT JOB.

Job 38,1-11 „...Kdo sevřel moře vraty, když se valilo z luna země, když jsem mu určil za oděv mračno a za plénku temný mrak, když jsem mu stanovil meze, položil závory a vrata a řekl: Až sem smíš přijít, ale ne dál; zde se složí tvé nespoutané vlnobití...“

Často se mluví o tom, že ten jeho příběh, kniha Job, je o utrpení. A asi opravdu je. Job je člověk, který zažil asi nejvíc toho nejhoršího, co život pozemský nabízí. Job byl hodný člověk, spravedlivý chlap, dobrý táta. Takový ten, co by ho člověk měl rád za souseda, za kamaráda, za přítele. Já bych byl rád takovým chlapem. Aby i o mě šlo říci: „Jo, tohle je muž bezúhonný a přímý, miluje Boha a nemá nic společného se zlem.“ **A během jednoho dne Job všechno ztratí.** Všechno, co je k životu potřeba. Všechno a všechny. Včetně vlastních dětí. Jediné, co Jobovi zbude, je mrzutá manželka, která ho nabádá k sebevraždě, jeho vlastní nemocné bolavé a páchnoucí tělo a tři kamarádi, kteří se v těch jeho bolestech rýpou tak, že je to všechno ještě horší, jestli to vůbec jde, aby to mohlo být ještě horší. (To jsou momenty, kdy mi lidé v nemocnici říkají, chci umřít.) **ANO, KNIHA JOB JE OPRAVDU O UTRPENÍ. JOB JE PŘÍBĚH O UTRPENÍ A O HLEDÁNÍ SMYSLU UTRPENÍ.** Kniha JOB v nás probouzí otázky. **PROČ, KDO ZA TO MŮŽE, K ČEMU TO VŠECHNO JE?** A přece to není příběh hlavně o tomhle. Je ještě o něčem mnohem důležitějším. **JE TO KNIHA O**

HLEDÁNÍ A NACHÁZENÍ TOHO, KTERÉMU TAK NEUMĚTELSKY ŘÍKÁME BŮH.

To, co jsem z té knihy četl, zní zajímavě. Například. Kde jsi byl, když jsem zakládal zemi? Pověz, víš-li něco rozumného o tom. Víš, kdo stanovil její rozměry, kdo nad ní natáhl měřicí šňůru? Do čeho jsou zapuštěny její podstavce, kdo kladl její úhelný kámen, zatímco jitrní hvězdy společně plesaly a všichni synové Boží propukli v hlahol? Kdo sevřel moře vraty, když se valilo z lúna země, když jsem mu určil za oděv mračno a za plénku temný mrak, když jsem mu stanovil meze, položil závory a vrata a řekl: »Až sem smíš přijít, ale ne dál; zde se složí tvé nespoutané vlnobití.

TAKHLE SE BŮH PTÁ JOB. A to je jenom začátek. Ptá se ho dál a dál. Na všechna možná tajemství přírody a stvoření. Dlouho a dlouho, znovu a znovu. Jsou to krásná slova. BÁSNICKÁ slova. To, Bůh sám si tak básní. **A MĚ TA BOŽÍ SLOVA STRAŠLIVĚ VYTÁČÍ.** K vzteku. Až už, tu knihu vůbec nemohu číst. Job trpí a Bůh mu recituje Vždyť je to o člověku, který bezdůvodně ztratí všechno a všechny, které miloval. Onemocní tak přišernou nemocí, že dokonce jeho vlastní ženě a posledním přátelům je z toho na zvracení. Z krásného dobrého člověka zbude špinavá troska, která křičí k nebi: **Proč? Bože? Proč?** A když už teda jo, po nekonečné době utrpení se Bůh ozve, víte, co řekne? Začne mluvit o přírodě. Po všech těch hrůzách a slzách a bezesných nocích se konečně ozve Bůh ... a začne dlouze Jobovi vyprávět o přírodě. Vlastně ani ne vyprávět. On se ho ptá, jestli toho o přírodě ví dost. Jako jestli Job dával ve škole pozor. Jestli v té knize hledáte odpověď na to, proč lidé trpí, proč lidé bezdůvodně trpí, tak vám to můžu říci rovnou. **NENAJDETE JI.** Tu odpověď tam nenajdete, protože tam není. Nenajde ji Job, nenajdeme ji ani my. Job se to nedozví, proč to všechno. **Bolest a utrpení ve svém základu zůstává a na zemi zůstane tajemstvím. Jobe, (říká Bůh). Ty nikdy nemůžeš pochopit, co se to s tebou a kolem tebe děje, protože to se tebe vlastně vůbec netýká. (To co se dělo nebyl Jobův problém).** Tak ani my nikdy nepochopíme, proč se to či ono v našem životě děje. (Ani Abraham nechápal, proč musí jít obětovat syna) A proto, **JESTLI JSTE SE V ŽIVOTĚ ROZHODLI HLEDAT BOHA, JÓB VÁM BUDE SKVĚLÝM PRŮVODCEM.** Protože Boha hledal a našel. V závěru toho příběhu Job sám říká: Jen z doslechu o tobě jsem slyšel, teď však jsem tě spatřil **vlastním okem.** Proto odvolávám a lituji všeho v prachu a popelu." (Job 42:5) A to Jobovo hledání bylo poctivé a správné. Byť bylo plné nezbožných výčitek vůči nebi. Ale upřímných a poctivých výčitek. Ta Jobova slova nebyla jenom zástěrkou vlastní lenosti nebo výmluvou pro vlastní svévoli. Jobovy výčitky, nářky a stesky jsou poctivé. Možná právě díky tomu strašlivému, co prožíval. **Náš život by měl být především životem poctivého hledání Boha.** Život sám, lidé a svět to je místo, kde Boha nalézt lze.

Přestavte si OCEÁN. To je téma knihy JOB.

- Kdo sevřel moře vraty, když se valilo z lúna země,
- Přišel jsi až ke zřídlu moře, procházel ses po dně propastné tůně?
- způsobuje, že to v hlubině vře jako v hrnci, moře je pro něj jak kelímek na masi,

JOB SE PTÁ PROČ A BŮH ZAČNE MLUVIT O OCEÁNU.

Kdo sevřel moře vraty, když se valilo z lúna země, když jsem mu určil za oděv mračno a za plénku temný mrak, když jsem mu stanovil meze, položil závory a vrata a řekl: »Až sem smíš přijít, ale ne dál; zde se složí tvé nespoutané vlnobití!

Neodpoví mu, proč. NEMUSÍŠ ZNÁT ODPOVĚDI na všechny tvoje otázky, ABYS NAŠEL BOHA. A přece má to ptaní se smysl, i když odpověď je úplně jiná, Bůh ji zná. **Není ta odpověď o tom, že věříme v někoho, kdo to má v rukou, že někdo je silnější než oceán a má mě rád? (A tečka)**

Věřím, že JOB je kniha, kterou si rád čte i sám Bůh. Protože, ještě o něčem ten příběh je. **JE O BOHU, KTERÝ HLEDÁ ČLOVĚKA. (To Bůh sám si nakonec Joba našel.) JOB, ČLOVĚK HLEDÁ BOHA. BŮH HLEDÁ ČLOVĚKA.** Najdou se ti dva? **NAJDOU.**

Myslíte, že už jste Boha našli? Skutečně ho znáte, anebo si to myslíte. My někdy rádi mluvíme za Boha. Víme, co dělá, jak myslí atd. A to je největší omyl našeho života. Rozumíme Bohu?

Na jednom z biblických týdnů ČS. přednášel David Novák (současný předseda CB.) a říkal, že kniha JOB je jedna z nejtěžších a nejzáhadnějších knih SZ., a že ji stále nerozumíme. Načež se přihlásil jeden bratr, a řekl. „To je tím, že nejsi adventista, protože, kdybys byl, tak bys rozuměl.“ Na to není argument.

A kde jsi byl, ty lidský červe, když jsem formoval zemi, ptá se Hospodin. Co o mne vlastně víš? Zazlíváme lidem představu Boha jako dědečka na mráčku. Nemáme mnohdy podobné, byť zdánlivě velmi sofistikované a rádoby teologicky odborné představy?

Ještě jednou o OCEÁNU z JOBOVY KNIHY.

OCEÁN NEDOKÁŽEME, OVLÁDNOU ANI Pochopit. Temný, neprobádaný děsivý, a přesto tak vzrušující a nádherný. PŘED OCEÁNEM, MŮŽEME MÍT TAK AKORÁT HLUBOKOU POKORU. Takový nepochopitelný, a neprobádaný, a přitom nádherný je Bůh, který si nás nachází a nás se dotýká. Dotýká se nás abych, vrcholem naší zkušenosti bylo i naše vyznání.

Vždyť JSEM JEN O TOBĚ SLÝCHÁVAL A NYNÍ OKO MÉ TĚ VÍDÍ.

Amen